

tegnet Statslaan paa en kvart Milliard Kroner med Glans. Men hvorfor realiserede man ikke Statens Landmandsbankaktier, som det efter Loven skulde ske? Der tiltrængtes fra Statsmagtens Side en Indsats for Land og Folk, men Taleren fandt, at Regeringens og de samarbejdende Partiers Bestræbelser hidtil var gaaet i den forkerte Retning. Han vilde imidlertid gerne vide, om man havde Planer færdige til en Ophjælpning af vort Folks Økonomi og Kultur, idet han ikke paa Forhaand vilde benægte Muligheden af, at Viljen og Evnen dertil kunde være til Stede.

Jens Møller (Sl. P.) begyndte sin Ordførertale med at fremhæve, at naar Danmark hidtil var kommet forholdsvis godt gennem Tidens Vanskeligheder, skyldtes det ved Siden af mange andre Forhold ganske særlig den *Ro og Orden*, som blev opretholdt her i Landet. Man havde ikke Ret til at tage denne Kendsgerning som en Selvfølge, men burde være taknemmelig over for de Faktorer, som havde givet Landet disse gode Vilkaar; der skulde paa den ene Side nævnes *den tyske Værnemagt* og paa den anden Side *Landets forfatningsmæssige Myndigheder*. »Den tyske Værnemagt er velkendt for sin Disciplin og korrekte Optræden; men særlig fremhæves skal dog den Højsindethed, de tyske Myndigheder har vist over for Landets Vanskeligheder, som de efter Evne og Mulighed har forsøgt at gøre lettere. Paa den anden Side har til Opretholdelsen af Ro og Orden bidraget de Ord og Handlinger, der er udgaaet fra Landets forfatningsmæssige Myndigheder. Jeg minder i denne Forbindelse om Hans Majestæt Kongens Opraab af 9. April 1940 til det danske Folk og Majestætens Tilkendegivelser i samme Aand ved senere Lejligheder. Jeg minder videre om de betydningsfulde Erklæringer, som Regeringen har givet Folket som Rettesnor for dets Holdning og Handling.« Den vigtigste Faktor i Opretholdelsen af Ro og Orden var dog det danske Folk selv, og det tjente dette Folk til stor Ære, at det ikke alene havde hørt, men ogsaa for et overvejende Flertals Vedkommende havde fulgt Kongens Bud og dermed selv skabt de Vilkaar, hvorunder det havde kunnet arbejde og kæmpe mod Krigens Vanskeligheder. Man var maaske alt for optaget af de Elementer i det danske Folk, som modtager Tilskyndelser fra London. England søgte altid Folk, som vilde ofre sig for Englands Interesser. Men netop disse paaavirkede danske Mennesker, som viste Modvilje mod tyske Myndigheder og dermed mod Landets Tarv, maatte vide, at de med deres Gerning kun skadede danske Interesser; den tyske Værnemagt kunde de ikke svække derved. Med Erklæringen af 26. Juni 1941 havde den danske Regering taget sit Standpunkt til Verdens-